

“मीठे बच्चे— तिमी बाबा समान रूप-वसन्त बन, ज्ञान योग धारण गरेर फेरि पात्र हैर दान गरा।”

प्रश्नः— कुनचाहिँ चलन द्वापरबाट चल्दै आउँछ तर संगममा बाबाले त्यस चलनलाई बन्द गराइदिनु हुन्छ?

उत्तरः— द्वापरदेखि ढोग्ने चलन चल्दै आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ— यहाँ तिमीले कसैलाई पनि ढोग्न आवश्यक छैन। म त अभोक्ता, अकर्ता, असोचता हुँ। तिमी बच्चाहरू त बाबा भन्दा पनि ठूला हौ किनकि बच्चा पिताको पूरा सम्पत्तिको मालिक हुन्छ। त्यसैले मालिकहरूलाई म बाबा नमस्कार गर्छु। तिमीले ढोग्नु पर्ने आवश्यकता छैन। हो, सानाले ठूलाको रिगार्ड त राख्नु पर्छ।

गीतः— जो पिया के साथ है.....

ओम् शान्ति। बर्साद त हर वर्ष पर्छ। त्यो पानीको बर्साद, यो हो ज्ञानको बर्साद— जो कल्प-कल्प हुन्छ। यो हो पतित दुनियाँ नर्क। यसलाई विषय सागर पनि भनिन्छ, जुन विष अर्थात् काम अग्निबाट भारत कालो भइसकेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म ज्ञानसागर ज्ञान वर्षाबाट गोरो बनाउँछु। यस रावण राज्यमा सबै काला भइसकेका छन्, सबैलाई फेरि पवित्र बनाइ दिन्छु। मूलवतनमा कोही पनि पतित आत्मा रहँदैनन्। सत्ययुगमा पनि कोही पतित रहँदैनन्। अहिले यो हो पतित दुनियाँ। त्यसैले सबै माथि ज्ञान वर्षा हुनु पर्छ। ज्ञान वर्षाबाट नै फेरि सारा दुनियाँ पवित्र बन्छ। दुनियाँले यो जान्दैनन् हामी कुनै काला पतित भइसकेका छौं। सत्ययुगमा कुनै पतित हुँदैनन्। सारा दुनियाँ नै पवित्र हुन्छ। वहाँ पतितको नाम निशाना नै रहँदैन, त्यसैले विष्णुलाई क्षीर सागरमा देखाउँछन्। यसको अर्थ पनि मनुष्यले जान्दैनन्। तिमीले बुझेका छौ— विष्णुका दुई रूप यी लक्ष्मी-नारायण नै हुन्। भन्दछन्— वहाँ घ्यूको नदी बग्छन् त्यसैले अवश्य क्षीरसागर हुनु पर्छ। मनुष्यले त विष्णु भगवान् भन्दछन्। तिमी विष्णुलाई भगवान् भन्न सक्दैनौ। विष्णु देवाताए नमः, ब्रह्मा देवताए नमः भन्दछन्। विष्णुलाई भगवान् नमः भनिदैन। शिव परमात्माए नमः शोभा दिन्छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान प्रकाश मिलेको छ। उच्च भन्दा उच्च श्री श्री १०८ रुद्र माला भनिन्छ। माथि छ फूल फेरि मेरु दाना युगल भनिन्छ लक्ष्मी-नारायणलाई। ब्रह्मा-सरस्वतीलाई युगल भनिदैन, यो माला शुद्ध छ नि। मेरु फेरि लक्ष्मी-नारायणलाई भनिन्छ। प्रवृत्ति मार्ग हो नि। विष्णु अर्थात् लक्ष्मी-नारायणको डिनायस्टी। केवल लक्ष्मी-नारायण भन्दछन् तर उनीहरूका सन्तान पनि त होलान् नि, यो कसैलाई थाहा छैन। अहिले तिमी बच्चाहरू विषय सागरबाट निस्केका हौ, यसलाई कालीदह पनि भनिन्छ। सत्ययुगमा त केही हुँदैन। नागमाथि डान्स गरे, यो गरे। यी सबै दन्त्य कथा हुन्। अन्धविश्वासले गुडियाको पूजा गरिरहन्छन्। धेरै देवीहरूको मूर्ति बनाउँछन्। लाखौं करोडौं रुपैयाँ खर्च गरेर देवीहरूको शृङ्गार गर्छन्। कोही त सच्चा सुनको गहना आदि पनि पहिराउँछन् किनकि ब्राह्मणहरूलाई दान गर्नु पर्छ। ब्राह्मण जो पूजा गराउँछन्, धेरै खर्च गराउँछन्, धुमधाम सँग देवीहरूको झाँकी निकाल्छन्। देवीहरूलाई क्रियट गरेर, पालना गरेर फेरि उनको शृङ्गार गरेर डुबाइदिन्छन्। यसलाई भनिन्छ

गुडियाको पूजा। भाषणमा तिमी सम्झाउन सक्छौ यो कसरी अन्धश्रद्धाको पूजा हो। गणेश पनि धेरै सजाएर बनाउँछन्। अब सँढ भएको कुनै मनुष्य हुँदैन। कतिका चित्र बनाउँछन्, पैसा खर्च गर्छन्।

बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— तिमीलाई म कति धनवान एकदम विश्वको मालिक बनाउँछु। यो आत्माहरूलाई परमात्मा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। यो पनि जानेका छौ— जसले कल्प पहिला पढेका हुन्छन् र श्रीमतमा चलेका छन् उनै चल्छन्। पढ्दैनन्, घुम्छन्, फिर्छन् भने बिग्रन्छन्। दास-दासीहरूले कम पद पाउँछन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अविनाशी ज्ञान रत्नबाट कति धनवान बनाइरहनु भएको छ। उनीहरूले त शिव र शंकरको अर्थ पनि जान्दैनन्। शंकरको अगाडि गएर भन्छन् झोली भरिदेऊ, तर शंकर त झोली भर्दैनन्। अहिले बच्चाहरूलाई बाबा अविनाशी ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ। त्यो धारण गर्नु छ। एक-एक रत्न लाखौं रुपैयाको हो। त्यसैले राम्रो सँग धारण गरेर अरूलाई धारण गराउनु पर्छ, दान गर्नु पर्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ दान पनि पात्र हेरेर गर, जसलाई सुन्ने नै दिल छैन, उसको पछि समय नगुमाऊ। शिवका पुजारी हुन् वा देवताहरूका पुजारी हुन्। यस्ता-यस्तालाई कोसिस गरेर दान दिनु पर्छ। तब तिमी खेर जाँदैन। तिमी हरेकले रूप-बसन्त पनि बन्नु पर्छ। जसरी बाबा रूप-बसन्त हुनुहुन्छ। उहाँको रूप ज्योतिर्लिंगम् होइन, स्टार जस्तै छ। परमपिता परम आत्मा परमधाममा रहनुहुन्छ। परमधाम परभन्दा पर छ नि। आत्माहरूलाई त परमात्मा भनिदैन। उहाँ परम आत्मा हुनुहुन्छ। यहाँ जो दुःखी आत्माहरू छन्, उनीहरू परमपितालाई बोलाउँछन्। उहाँलाई सुप्रिम आत्मा भनिन्छ। उहाँ बिन्दु समान हुनुहुन्छ। यस्तो होइन उहाँको कुनै नाम-रूप नै छैन। ज्ञानसागर हुनुहुन्छ, पतित-पावन हुनुहुन्छ। दुनियाँले त जान्दैनन्। सोध, परमपिता परमात्मा कहाँ हुनुहुन्छ? भन्छन् सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। अरे उहाँलाई पतित-पावन भन्दछौ, उहाँले पावन कसरी बनाउनु हुन्छ? केही पनि बुझ्दैनन्। यसलाई अन्धेर नगरी भनिन्छ। तिमीलाई त बाबाले हर कुराबाट छुटाइदिनु भएको छ। बाबा अभोक्ता, अकर्ता र असोचता हुनुहुन्छ। कहिल्यै पनि ढोग्नु दिनुहुन्न। तर द्वापरदेखि यो चलन चल्दै आएको छ। सानाले ठूलाको आदर गर्छन्। वास्तवमा बच्चा वारिस बन्छ— पिताको सम्पत्तिको। पिताले भन्छन्— यो मालिक हो मेरो सम्पत्तिको। मालिकलाई नमस्ते गरिन्छ। हुन त मालिक पिता हुन्छन्, तर सच्चा मालिक त बच्चा बन्छन् सारा सम्पत्तिको। तिमीलाई कहाँ भन्छु र पाउ पर, यो गर। बच्चाहरू मिल्न आउँदा बाबा भन्नुहुन्छ— शिवबाबालाई याद गरेर मिल्न आउनु पर्छ। आत्माले भन्छ— म शिवबाबाको गोद लिन्छु। मनुष्य यी कुरामा अलमलिन्छन्। शिवबाबा यी ब्रह्माद्वारा बच्चाहरूलाई एडप्ट गर्नुहुन्छ। त्यसैले यी माता भए। तिमी सम्झन्छौ हामी माता-पिता सँग मिल्न आएका छौं। याद शिवबाबालाई गर्नु पर्छ। त्यसैले यिनी फस्ट माता भए। वर्सा तिमीलाई शिवबाबाबाट मिल्छ। यी पनि उहाँको यादमा रहन्छन्। बाबाले जे सम्झाउनुहुन्छ, त्यसलाई धारण गर्नु छ। रूप-बसन्त बन्नु छ। योगमा रहन्छौ, ज्ञान धारण गर्छौ र गरायौ भने म समान रूप-बसन्त बन्छौ। फेरि मेरो साथमा जान्छौ। अहिले तिमी बुद्धिमा ज्ञान छ फेरि जब स्वर्गमा आउँछौ, तब ज्ञान पूरा हुन्छ। फेरि प्रारब्ध सुरु हुन्छ। फेरि नलेजको पार्ट पूरा हुन्छ। यो हो बडो गुप्त कुरा, कोही मुश्किलले सम्झन्छन्। वृद्ध माताहरूलाई पनि बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— एकलाई नै याद

गर। दोस्रो न कोही। बाबाको पासमा गएर फेरि कृष्णपुरीमा जान्छौ। यो हो कंसशपुरी। यस्तो होइन कृष्णपुरीमा कंस पनि थियो, यी सबै दन्त्य कथा हुन्। कृष्णको माँका ८ बच्चाहरू देखाउँछन्। यो त ग्लानि भयो। कृष्णलाई टोकरीमा राखेर जमुना पार लिएर गए। फेरि जमुना तल गई। वहाँ त यी कुरा हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पहिले जे कुरा सुनेका छौ त्यसलाई भुल। बाबा भन्नुहुन्छ— यी यज्ञ तप आदि गर्नाले म सँग कोही मिल्न सक्दैन। आत्मा तमोप्रधान बन्नाले पँखेटा टुट्छन्। अब यो सारा दुनियाँलाई आगो लाग्नु छ। होलिका बनाउँदा आगोमा कोकी पकाउँछन्। यो कुरा हो आत्मा र शरीरको। सबैको शरीर जल्छ, बाँकी आत्मा अमर बन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझ्नु सक्छौ— सत्ययुगमा यतिका मनुष्य, यतिका धर्म हुँदैन। केवल एकै आदि सनातन देवी-देवता धर्म हुन्छ। भारतवर्ष नै सबैभन्दा ठूलो तीर्थ स्थान हो। काशीमा धेरै जना गएर बस्थे, सम्झन्छन् अब काशीवास गर्नेछौं। जहाँ शिव छन् वहाँ नै हामी शरीर छोड्ने छौं। धेरै साधुहरू गएर वहाँ बस्छन्। सारा दिन यही गीत गाउँदै रहन्छन्— जय विश्वनाथ गंगा। अब शिवद्वारा पानीको गंगा त निस्कन सक्दैन। शिवको द्वारमा मर्न मन पराउँछन्। अहिले त तिमी प्राक्टिकलमा द्वारमा छौ। जहाँ भए पनि शिवबाबालाई याद गर्दै गर। जान्दछौ— शिवबाबा हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ, हामी उहाँलाई याद गर्दा-गर्दा उहाँको पासमा जानेछौं। त्यसैले शिवबाबामा यति लभ हुनु पर्छ। उहाँको कोही आफ्नो पिता हुनुहुन्न, टिचर हुनुहुन्न अरू सबैका त छन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरका पनि रचयिता उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ। रचनाबाट रचनालाई (जो सुकै भए पनि) वर्सा मिल्न सक्दैन। वर्सा सधैं बच्चाहरूलाई बाबाबाट मिल्छ। तिमी बच्चाहरू जान्दछौ हामी ज्ञानसागर बाबाको पासमा आएका छौं। बाबा अहिले ज्ञानको वर्षा बर्साउनु हुन्छ। तिमी अहिले पावन बनिरहेका छौ। बाँकी त सबै आ-आफ्नो हिसाब चुक्ता गरेर आ-आफ्नो धाममा जान्छन्। मूलवतनमा आत्माहरूको वृक्ष छ। यहाँ पनि साकारी वृक्ष छ। वहाँ छ रुद्रमाला, यहाँ हुन्छ विष्णुको माला। फेरि साना-साना कुल निस्कदै जान्छ। यसरी निस्कदा-निस्कदा वृक्ष ठूलो हुन्छ। अब फेरि सबैले वापस घरमा जानु छ। फेरि देवी-देवता धर्मले राज्य गर्नु पर्छ। अहिले तिमी मनुष्यबाट देवता विश्वको मालिक बनिरहेका छौ। त्यसैले धेरै खुशी हुनुपर्छ भगवान्ले हामीलाई पठाउनुहुन्छ। राजयोग र ज्ञानबाट राजाहरूका राजा बनाउनुहुन्छ। नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनाउनुहुन्छ। सूर्यवंशी फेरि चन्द्रवंशीमा पनि आउँछौं। बाबा सधैं सम्झाउनुहुन्छ। ज्ञान दिइरहनु हुन्छ।

तिमी बादल सागरको पासमा आउँछौ भर्नको लागि। भरेर फेरि गएर बर्सिनु छ। भर्दैनौ भने राजाई पद पाउँदैनौ, प्रजामा जान्छौ। कोसिस गरेर जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर्नु पर्छ। यहाँ त कोही कसैलाई, कोही कसैलाई याद गरिरहन्छन् अथाह नाम छन्। बाबा आएर भन्नुहुन्छ वन्दे मातरम्। देखाउँछन् पनि— द्रौपदीको चरण दबाउनुभयो। बाबाको पासमा वृद्ध माताहरू आए भने उनीहरूलाई भन्नुहुन्छ— बच्ची थाकी सक्थौ? अब बाँकी थोरै दिन छन्। तिमी घरमा बसेर शिवबाबा र वर्सालाई याद गर। जति याद गछौ त्यति विकर्माजित बन्ने छौ। आफू समान अरूलाई बनाएनौ भने प्रजा कसरी बन्छन्, धेरै मेहनत गर्नु पर्छ। धारणा गरेर अरूलाई पनि आफू समान बनाउनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हर कुरामा आफ्नो समय सफल गर्नु छ। दान पनि पात्र हेरेर गर्नु पर्छ। जो सुन्न चाहँदैन, उसको पछि समय गुमाउनु हुँदैन। बाबा र देवताहरूका भक्तलाई ज्ञान देऊ।
- २) अविनाशी ज्ञान रत्नलाई धारण गरेर धनवान बन। पढाइ अवश्य पढ्नु पर्छ। एक-एक रत्न लाखौं रुपैयाँको छ, त्यसैले यसलाई धारण गर्नु र गराउनु छ।

वरदानः— हर बोलीद्वारा जम्माको खाता बढाउने आत्मिक भाव र शुभ भावना सम्पन्न भव

बोलीबाट भाव र भावना दुवै अनुभव हुन्छ। यदि हरेक बोलीमा शुभ वा श्रेष्ठ भावना, आत्मिक भाव छ भने त्यस बोलीबाट जम्माको खाता बढ्छ। यदि बोलीमा ईर्ष्या, ठट्टा, घृणाको भावना कुनै पनि परसेन्टमा समाहित छ भने बोलीद्वारा गुमाउने खाता धेरै बन्छ। समर्थ बोलीको अर्थ हो— जुन बोलीमा प्राप्तिको भाव वा सार छ। यदि बोलीमा सार छैन भने बोली व्यर्थको खातामा जान्छ।

स्लोगनः— हर कारणलाई निवारण गरेर सदा सन्तुष्ट रहनु नै सन्तुष्टमणि बन्नु हो।